

ватъ: „Я ме острижете а ла Патиланчо!“
И моето име вредъ ще се прослави!

— Стига, Патилане! Стига съ твоята мода, че смѣхъ ни задави!

Не се мина дълго, друго чудо стана. Ти нали си знаешъ баба Цоцолана? За младостъ и хубостъ душата си дава. Веднажъ, безъ да искамъ, чухъ я да си казва: „Съ рѣзана косица човѣкъ по-младъ става. Азъ ще си я рѣзна, ала тая пуста съседка умразна, дето не помине, тамъ нѣма да каже. Па нека си казва. Днесъ стригани ходятъ и по-стари даже. Но все пакъ не емѣя. Ехъ, да има нѣкой, както съмъ заспала, тѣй да ми я рѣзне! Нека да се чуди който ще тогава!“

— „Става, бабо става“ — азъ на умъ си казахъ и още следъ обѣдъ своето изкуство предъ баба показахъ.

Легна да подрѣме баба Цоцолана. Съсь коса си легна, а безъ коса стана. Ала не посмѣя майсторъ Патиланчо своята